

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1036/11
27.10.2011. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Михаила Рулића и Јелене Боровац, чланова већа, у спору по тужби тужиоца Р.И. из М., кога заступа пуномоћник Г.М., адвокат из З., против тужене Републике Србије, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, због повреде забране злоупотребе права, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 10400/10 од 17.03.2011. године, у седници већа одржаној дана 27.10.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца Р.И. из М., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 10400/10 од 17.03.2011. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 536/10 од 15.06.2010. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да му исплати износ од 600.000,00 динара на име задовољења, са законском затезном каматом од 15.06.2010. године, па до исплате, због ускраћивања обезбеђења новчаних средстава за исплату јубиларне награде тужиоцу за 2005. годину од стране Министарства правде Републике Србије, а коју одлуку је потврдио Окружни суд у Зрењанину пресудом Гж 1369/08 од 20.10.2008. године и тако повредио забрану злоупотребе права из члана 17. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Ставом другим изреке је обавезана тужена да тужиоцу надокнади трошкове спора у износу од 34.000,00 динара, а ставом трећим изреке је одбијен као неоснован са вишком тужбеног захтева преко досуђеног износа од 600.000,00 динара, а до траженог од 1.000.000,00 динара и то за износ од 400.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом, као и у делу тужбеног захтева којим је тужилац предложио да суд нареди да на трошак Републике Србије се објави изрека пресуде у дневном листу ...

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж 10400/10 од 17.03.2011. године, ставом првим изреке, усвојио жалбу тужене, а жалбу тужиоца одбио и првостепену пресуду преиначио у усвајајућем делу тако што је одбио тужбени захтев тужиоца да му тужена исплати износ од 600.000,00 динара на име задовољења, као и у делу којим је одлучено о трошковима поступка, тако што се тужилац обавезује да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 22.000,00 динара. Ставом другим изреке је првостепена пресуда потврђена у преосталом делу, а ставом трећим изреке је обавезан тужилац да туженој накнади трошкове поступка по правном леку у износу од 18.750,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Ревизијски суд је испитао ревизијом побијану другостепену пресуду на начин прописан одредбом члана 399. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде из тачке 12. истог члана, на коју се указује у ревизији, јер побијана пресуда садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама, који нису противуречни записницима о изведеним доказима, па пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је пресудом Општинског суда у Зрењанину П 2263/07 досуђено тужиоцу 150.000,00 динара због тога што је тужена ускраћивањем обезбеђења новчаних средстава за исплату јубиларне награде за 2005. годину повредила члан 1. Протокола бр. 12. уз Конвенцију о заштити људских права и основних слобода. Окружни суд у Зрењанину је пресудом Гж 1369/08 од 20.10.2008. године, преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев

тужиоца, са образложењем да је тужилац право на јубиларну награду остварио у радном спору пред Општинским судом у Кикинди. Врховни суд је у ревизијском поступку преиначио наведену другостепену одлуку и потврдио првостепену пресуду утврђујући да је тужилац ипак био дискриминисан од стране Министарства правде.

Имајући у виду тако утврђено чињенично стање, правилно је другостепени суд применио материјално право када је као неоснован одбио тужбени захтев у целости. Побижана одлука, супротно наводима ревизије, садржи разлоге и правни закључак које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Члан 1. Протокола бр. 12 уз Конвенцију за заштиту људских права и основних слобода прописује општу забрану дискриминације, па тако, свако право које закон предвиђа оствариваће се без дискриминације по било ком основу, као нпр. полу, раси, боји коже, језику, вероисповести, политичком и другом уверењу, националном или друштвеном пореклу, повезаности с националном мањином, имовини, рођењу или другом статусу, а јавне власти неће ни према коме вршити дискриминацију по наведеним основима.

Међутим, свако разликовање и тумачење права, па макар и погрешно, не може се сматрати и дискриминацијом. С тога и изражен правни став Окружног суда у доношењу спорне одлуке, за који став суд не може да одговара, и са правног аспекта ревизијског суда, не представља злоупотребу права од стране тог суда у смислу одредбе члана 17. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Слобода и независност суда у поступку доношења својих одлука, како то правилно налази и другостепени суд у ревизијом побижаној одлуци, је смисао и саме Конвенције. Посебним механизмима контроле судских одлука се проверава њихова правилност и законитост, а констатација ревидента да је пресуда била законита, она би била потврђена а не промењена (преиначењем) је правно неприхватљива. Зато је неосновано указивање у ревизији да је доношењем одлуке Гж 1369/08 од 20.10.2008. године повређено начело да су сви људи једнаки пред Уставом и законом и да имају право на једнаку правну заштиту.

Тужилац је у поступку заштите својих права користио право на делотворни правни лек у смислу одредбе члана 13. наведене Конвенције, па је одлучујући по његовој ревизији Врховни суд потврдио првостепену пресуду, сматрајући да у конкретном случају ипак има елемената дискриминације од стране Министарства правде, те је на име задовољења тужиоцу досуђен новчани износ.

Како тужилац није доказао да му је неправилним и незаконитим поступањем државног органа нанета штета, то нема места примени одредбе члана 172. Закона о облигационим односима о одговорности правног лица за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде у смислу одредбе члана 405. став 1. ЗПП, јер се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост оспорене одлуке.

Председник већа-судија

Стојан Јокић, с.р.